

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/56/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6424010653
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6424010653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a sudcov JUDr. Martina Ľuptáka, PhD. a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci obžalovaného ml. A. B. a spol., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. septembra 2025 o odvolaní obžalovaných 1/ ml. A. B. a 2/ ml. C. D. proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5T/24/2024 zo dňa 01.04.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5T/24/2024 zo dňa 1.4.2025 vo výroku o treste u obžalovaného 2/ ml. C. D..

Krajský súd rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

o d s u d z u j e

obžalovaného 2/ ml. C. D., nar. XX.XX.XXXX v Žiari nad Hronom, trvale bytom E. F. G.,

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 118 ods. 1 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 117 ods. 5 Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu pre mladistvých.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného 1/ ml. A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5T/24/2024 zo dňa 01.04.2025 boli obžalovaní 1/ ml. A. B. a 2/ ml. C. D. uznaní vinnými zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 02. 02. 2024 v čase približne o 19:00 hod. na ulici B. H. F. I., na miestnom workoutovom ihrisku, spoločne pristúpili k mal. J. I., nar. XXXX, kde ho obž. ml. A. B. uchopil okolo ramien so slovami „ideme sa rozprávať“ a tlačil ho dopredu smerom za „Dolný kostol“, ulica B. č. XX/X, nachádzajúci sa vedľa ihriska, kde mal. J. I. zastal chrbtom ku kostolu, pričom mu na mieste obaja obžalovaní začali vulgárne nadávať a vytykať skutočnosti súvisiace s dievčaťom K., že sa má od nej držať ďalej, lebo ho zbijú, pričom obž. ml. C. D. udrel mal. J. I. dlaňou po tvári približne 4-5 krát oboma rukami, následne mu obž. ml. A. B. strhol batoh, ktorý mal na ľavom pleci, položil batoh na zem a začal ho prehľadávať, popri čom dal obž. ml. C. D. mal. J. I. opäť facku, pričom obž. ml. A. B. vybral mal. J. I. z rucksaku reproduktor

značky JBL, červenej farby, na čo mu mal. J. I. uviedol, aby reproduktor nechal tak a natiahol sa preň, avšak obž. ml. C. D. ho vtedy strčil rukami; následne sa obž. ml. A. B. pokúsil zobrať mal. J. I. z ruky jeho mobilný telefón, pričom sa o telefón doťahovali, kde si tento telefón mal. J. I. vložil po pár sekundách do pravého vrecka bundy, ktoré zazipsoval, kedy mal. J. I. chytil obž. ml. C. D. spredu za obidve ruky v oblasti lakťov, popri čom obž. ml. A. B. začal mal. J. I. prehľadávať ľavé vrecko na bunde a predné vrecko na mikine, v mikine našiel peňaženku, ktorú podal obž. ml. C. D., ktorý v tom momente mal. J. I. pustil a peňaženku prezrel, vybral z nej finančnú hotovosť - mince vo výške približne 2-3 € a peňaženku hodil pred mal. J. I., na čo obidvaja obžalovaní od mal. J. I. odišli aj s reproduktorom značky JBL a finančnými prostriedkami, ktoré mu zobrali; obžalovaní následne reproduktor schovali do ruksaku svojho kamaráta L. G., od ktorého si ho následne vzali späť, pričom svojím konaním spôsobili mal. J. I. škodu odcudzením finančnej hotovosti najmenej vo výške 2 € a odcudzením reproduktora vo výške 120 €.

Za to bol obžalovaný 1/ ml. A. B. odsúdený podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, okresný súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienene odložil a zároveň obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona, obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona, obžalovanému uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Obžalovaný 2/ ml. C. D., bol za to odsúdený podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 117 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 118 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti citovanému rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podali odvolanie obaja obžalovaní, ktoré dodatočne prostredníctvom svojich obhajcov písomne odôvodnili.

Obžalovaný 1/ ml. A. B. odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu elektronickým podaním dňa 28.5.2025, v ktorom uviedol, že odvolaním napáda výrok o vine, treste, a súvisiace časti rozsudku. Predmetné konanie považuje za neúčelné pričom neúčelnosť je zrejmá zo skutočnosti, že údajne ulúpený reproduktor poškodeného bol dňa 5.2.2024 nájdený a odovzdaný svedkom A. D. na polícii F. I., pričom trestné oznámenie podal poškodený až dňa 15.2.2024. Samotný skutok sa mal stať 2.2.2024. Údajne ulúpený reproduktor tak bol 3 dni po skutku nájdený a odovzdaný na mestskej polícii a v čase podania trestného oznámenia už bol na mestskej polícii 10 dní. Keby poškodený postupoval s bežnou starostlivosťou, tak si mohol preveriť, že jeho reproduktor je už nájdený. Pritom ako vyplýva z trestného oznámenia, a výpovede poškodeného, jediným motívom podania trestného oznámenia nebol čin údajnej lúpeže, ale to, že poškodený nemal reproduktor v čase, keď sa naňho pýtala jeho matka. Následne vyslovil názor, že výpovede mladistvého poškodeného a mladistvých svedkov sú nevierohodné. Tieto výpovede si navzájom v zásadných faktoch značne odporujú a preto skutok kladený obžalovanému za vinu nepovažuje za preukázaný. Jedinou skutočnosťou, na ktorej sa všetci svedkovia aj poškodený zhodli, bol fakt, že v čase údajného skutku boli všetci pod značným vplyvom alkoholu. Alkohol bezpochyby u mladistvých v oveľa väčšej miere ako u dospelých skresľuje úsudok. A tak interpretácia skutočností mladistvými v prípravnom konaní bola značne skreslená a vôbec jej nemožno veriť. Minimálne vplyv alkoholu zaťažil výpovede svedkov a poškodeného pochybnosťami. K násiliu obžalovaných voči poškodenému, keď ho chytili za rameno, alebo mu dali ruku okolo pliec uviedol, že takýto fyzický kontakt je bežný a akceptovaný vzorec správania mladistvých, kde neexistuje úmysel násillia, ale ide skôr o bežnú interakciu v partii mladistvých. Svedkovia, poškodený aj obžalovaní sa zhodli v tom, že úmyslom obžalovaných nebolo ulúpenie reproduktora poškodenému, ale dohovárание mu ohľadne bývalej priateľky jedného z obžalovaných. Motiváciu celého kontaktu medzi poškodeným a obžalovanými, tak bola láska tínedžerov, a nie nenávisť, alebo snaha o ublíženie alebo ulúpenie vecí. Má zato, že samotný skutok kladený obžalovanému za vinu v tomto kontexte, a s chýbajúcim úmyslom obžalovaného zmocniť sa cudzej veci, tak v žiadnom prípade nenapĺňa skutkovú podstatu

zločinu lúpeže. Vyslovil názor, že sa jedná o malú závažnosť údajného skutku, vzhľadom na nízku hodnotu reproduktora, a vzhľadom na skutočnosť, že údajne ulúpený reproduktor sa našiel a bol vrátený poškodenému. Uvedené skutočnosti podľa neho nasvedčujú minimálne o pochybnostiach o údajne spáchanom skutku, a preto by mal byť použitá zásada v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Záverom vyslovil názor, že nebol preukázaný skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, resp. že tento skutok nie je trestným činom. Navrhol, aby odvolací súd po prehodnotení všetkých dôkazov, obžalovaného ml. A. B. spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný 2/ ml. C. D. odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 16.7.2025, v ktorom uviedol, že rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom považuje za nesprávny a nezákonný. Má za to, že súd v dôsledku nesprávne vyhodnotených dôkazov, najmä výsluchov svedkov prišiel k nesprávnym právnym záverom, ktoré viedli k uznaniu viny obžalovaného ml. C. D. a následne k uloženiu trestu. Poukázal, že právna kvalifikácia skutku ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona bola spochybnená už v prípravnom konaní. V konaní pred súdom nevystali žiadne nové priame dôkazy, čo po zohľadnení dôkazov svedčiacich v prospech obhajoby malo viesť k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby alternatívne k prikloneniu sa v pochybnostiach v prospech obžalovaného s identickým rozhodnutím o nevine obžalovaného ml. C. D. ako aj spoluobžalovaného ml. A. B.. Vyslovil názor, že výsluchom oboch obžalovaných, tak v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom v spojitosti s výpoveďami svedkov bolo bezpochyby preukázané, že obžalovaný proti poškodenému mal. J. I. nepoužili násilie ani hrozbu bezprostredného násillia s úmyslom zmocniť sa cudzej veci, v tomto konkrétnom prípade jeho reproduktora JBL. Samotná dôveryhodnosť svedeckých výpovedí mladistvých svedkov ako aj poškodených bola sporná na čo obhajoba poukazovala pri každom svedkovi jednotlivo na množstvo vypitého alkoholu a následnú zníženú schopnosť reprodukovať prežitie. Túto skutočnosť nenamietal ani prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom. Vek mladistvých svedkov a poškodeného v spojitosti s intoxikáciou alkoholom zapríčinili dramatickejší prežitok udalostí a značne znížili mieru rozpoznania spoločensky nebezpečného správania a vnímania prežitých udalostí v kontexte s traumatizujúcim zážitkom výpovede pred OČTK a v rámci hlavných pojednávaní pred súdom. Samotný poškodený bol v čase, keď mal byť obžalovanými olúpený pod vplyvom alkoholu a vzhľadom k výpovedi jeho matky nie je vylúčené, že mohol byť aj pod vplyvom omamných a psychotropných látok. Matka poškodeného tak ako sama uvádzala synovi robila pravidelné domáce testy na prítomnosť omamných a psychotropných látok. Poukázal, že obaja obžalovaní vo svojich výpovediach zhodne uviedli, že je pravdou, že si poškodeného I. zavolali na rozhovor za kostol s tým, že mu chceli dohovoriť a odradiť ho od stretávania sa s bývalou priateľkou ml. B. a za týmto účelom zvolili diskrétno miesto. Nič mu nevzali. Samotný predmet lúpeže - rádio JBL, ktoré patrilo poškodenému sa našlo. Nič na tomto nespochybniteľnom fakte nemení ani skutočnosť, že nálezcom bol brat obžalovaného A. D.. Taktiež poukázal, že svedkovia M. E., C. C. I. a L. H. na hlavnom pojednávaní vypovedali, že nevideli, čo sa dialo za kostolom, nevšimli si žiadne známky fyzického násillia na poškodenom, iba to že bol uplakáný. Rovnako tak nevideli, že by poškodenému bol odcudzený reproduktor. Všetci zhodne potvrdili, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu. Vyslovil názor, že konanie mladistvých nedosahuje taký stupeň intenzity a uvedomenia si možných aj trestnoprávných následkov tak ako to predpokladať u dospelých ľudí. Emočné prežívanie priateľských vzťahov a najmä citových vzťahov je intenzívnejšie a impulzívnejšie. Úmysel obžalovaných od počiatku nespočíval v protiprávnom konaní s cieľom olúpiť poškodeného mal. I.. Tu chýbala akákoľvek vôľová zložka spáchať úmyselný trestný čin tým, že by predmet lúpeže chceli, potrebovali ho, či mali iný úmysel ako s ním naložiť. Na záver požiadal odvolací súd, aby preskúmal rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom s prihliadnutím na špecifické okolnosti daného prípadu, vek obžalovaných, poškodeného ako aj svedkov v spojitosti s následkom výkonu prípadného trestu odňatia slobody bez podmieneného odkladu na ml. D. a jeho primeranosti. Alternatívne, aby odvolací súd zvažil možnosť uloženia niektorého z alternatívnych trestov s prihliadnutím na to že obžalovaný D. bol v čase spáchania skutku mladistvý a tiež s prihliadnutím na povahu a závažnosť skutku ako aj to, že poškodenému nevznikla žiadna škoda. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 321 Trestného poriadku zrušil a sám rozhodol rešpektujúc zásadu „in dubio pro reo“ keďže vykonaním dokazovaním tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom nebola vina obžalovaného preukázaná dostatočne a bez zbytočných pochybností a obžalovaného C. D. oslobodil spod podanej obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

K odvolaniu obžalovaného 2/ ml. C. D. sa vyjadrila jeho matka N. D., pričom uviedla, že jej syn bol v zlom čase na zlom mieste a ešte aj v spoločnosti nevhodných ľudí spôsobujúcich problémy. Od incidentu sa

jej syn zamestnal, zapísal sa na vodičský kurz. Snaží sa aj napriek možnému odňatiu slobody začleniť do spoločnosti. Požiadala, aby krajský súd vrátil vec okresnému súdu a opätovne vypočul svedkov.

K veci sa písomne vyjadrila aj matka poškodeného ml. J. I., ktorá uviedla, že dodatočne zistila, že ml. C. D. sa pridal k ml. A. B., lebo ho nahovoril, že chce J. len trošku postrašiť, aby sa prestal baviť s K.. Má vedomosť, že C. D. si v plnej miere uvedomuj, aký to má dopad na jeho budúci život. Záverom požiadala, aby odvolací súd prihliadol k tomu, že chlapci boli neploletí a konali bez rozmyslenia, len preto, že nejaká kamarátka im nahovorila hlúposti.

Obhajca obžalovaného 1/ ml. A. B. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava odôvodnenia odvolania, pričom dodal, že nebolo preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedené v obžalobe, resp., že by sa jednalo o trestný čin. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného ml. A. B. spod obžaloby oslobodil.

Obhajca obžalovaného 2/ ml. C. D. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že má za to, že v danom prípade neboli naplnené skutkové okolnosti trestného činu lúpeže a navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil rešpektujúc zásadu „in dubio pro reo“ a obžalovaného ml. C. D. spod obžaloby oslobodil.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny, uložené tresty za primerané a navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné.

Zákonná zástupkyňa obžalovaného 2/ ml. C. D., A. O. na verejnom zasadnutí uviedla, že má za to, že jej syn tam síce bol, ale za jednu facku by nemal ísť do väzenia. Odvtedy čo dostal podmienku, sa zmenil, zlepšil sa, predchádzajúcu škodu splácajú. Navrhla, aby bol C. D. oslobodený, pretože dostal tri roky za niečo, čo vôbec neurobil.

Zákonná zástupkyňa poškodeného P. I. na verejnom zasadnutí zotrvala na svojom písomnom vyjadrení.

Obžalovaný 1/ ml. A. B. na verejnom zasadnutí vyslovil súhlas s vyjadrením a návrhom svojho obhajcu.

Obžalovaný 2/ ml. C. D. na verejnom zasadnutí uviedol, že ho to celé mrzí, je s tým zmierený. Taktiež vyslovil súhlas s vyjadrením a návrhom svojho obhajcu.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. Trestného poriadku (Tr. por.) zistil, že odvolania obžalovaných boli podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 písm. a), b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného 2/ ml. C. D. je čiastočne dôvodné, avšak odvolanie obžalovaného 1/ ml. A. B. nie je dôvodné.

Napriek námietkam obhajoby obžalovaných 1/ ml. A. B. a 2/ ml. C. D. odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku a v tomto smere nie je mu čo vytknúť. Z obsahu jeho odôvodnenia je totiž zrejmé, že okresný súd vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Závery súdu prvého stupňa, ktoré z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokovanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku

súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaných boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal dostatočným spôsobom a odvolací súd ich akceptuje.

Odvolací súd pripomína, ak súd prvého stupňa postupoval podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obaja obžalovaní namietajú hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladajú odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadí jej výkladom právnych predpisov.

Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd podľa odvolacieho súdu k správne záveru ohľadom viny obžalovaných 1/ ml. A. B. a 2/ ml. C. D. pre skutok ustálený vo výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd v reakcii na odvolacie námietky obhajoby ku skutkovým okolnostiam uvádza, že odôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa považuje za kompletne, správne, presvedčivé, vyčerpávajúce, a preto naňho odkazuje. Odvolací súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvoj inštančnom súdom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil. Napriek uvedenému odvolací súd k veci uvádza.

Obžalovaní 1/ ml. A. B. a 2/ ml. C. D. popierajú vinu. Odvolací súd však dospel k záveru, že vina obžalovaného bola dostatočným spôsobom preukázaná vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa, a to predovšetkým výpoveďou poškodeného maloletého J. I.. Poškodený mal. J. I. vo svojej výpovedi popísal skutkový dej, keď okrem iného uviedol, že bolo to niekedy vo februári, keď si ho obžalovaní vzali za kostol, pričom obžalovaný ml. B. ho ťahal tak, že mal ruku poza jeho krk. Za kostolom mu obžalovaný ml. D. dal facky a strčil ho, avšak obžalovaný ml. D. mu nepovedal prečo ho udrel. Obaja obžalovaní mu nadávali. Obžalovaný ml. B. mu strhol batoh a začal ho prehľadávať, čo v ňom má, zatiaľ čo obžalovaný ml. D. ho držal za ruky. V batohu mal červený reproduktor zn. JBL, ktorý mu obžalovaný ml. B. zobral, pritom mu vravel, aby mu ho vrátil, ale obžalovaný ml. B. sa len zasmial. Chceli mu vziať aj telefón, ktorý mal pri sebe, ale nedovolil, aby mu ho vytrhol obžalovaný ml. B. z ruky. Z peňaženky, ktorú mal taktiež pri sebe, mu obžalovaný ml. D. vybral peniaze, 2 - 3 €, ktoré si vzal. Keď obžalovaní odišli, prišiel za ním C. C. I. a pýtal sa ho, čo robili. Počas celého skutku nebol okrem obžalovaných a jeho nikto prítomný. Bol nahliadnuť iba M. E., ale obžalovaní ho hneď poslali preč.

Výpoveď poškodeného maloletého J. I. je nepriamo potvrdená výpoveďami svedkov. Svedkyňa P. I. sestra poškodeného ako aj svedkovia M. E. a C. C. I. potvrdili svojou výpoveďou, že obžalovaní vzali poškodeného mal. J. I. za kostol. Svedok C. C. I., taktiež uviedol, že sa bol pozrieť za kostol, čo sa tam deje, ale obžalovaní ho poslali preč. Všimol si na poškodenom mal. I., že bol uplakáný a že mal červeň na tvári. Svedkyňa P. I. (sestra) a taktiež matka poškodeného P. I. uviedli, že sa im poškodený zdôveril o tom, že pri incidente za kostolom mu obžalovaní vzali reproduktor. Svedkyňa P. I. (sestra) taktiež uviedla, že sa jej brat asi po 20 min. vrátil, bol vyklepaný a išli z parku spolu preč. Všimla si, že mal červené oči, bol vyplakaný a stále ho klepalo. Aj kamarátka jej povedala, že ho za kostolom obžalovaní fackovali, nadávali mu a zobrali si reproduktor s peniazmi. Predtým, ako k tomu incidentu došlo, videla reproduktor v bratovej taške, a teda mala vedomosť o tom, že ho mal pri sebe, ako aj cca. 2 € v peňaženke. Navyše, s odstupom času, ako došlo ku skutku, bola s bratom (poškodeným) v parku a obžalovaný B. sa mu vyhrážal, aby stiahol obvinenie. Svedok L. H. svojou výpoveďou potvrdil, že poškodený mal. J. I. mal so

sebou v ten deň reproduktor JBL červenej farby. To že poškodený plakal potvrdil aj svedok L. G., ktorý ďalej uviedol, že mal pri sebe ruksak, do ktorého mu dal obžalovaný ml. B. rebrák značky JBL, s tým, aby ho postrážil, kým nepôjde na autobus. U obžalovaných predtým rebrák nevidel. V ruksaku ho mal cca. 15 min a keď išiel na autobus, tak ho obžalovanému ml. B. vrátil. Odvolací súd napriek námietkam obhajoby obžalovaných nezistil žiadne také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné spochybníť dôveryhodnosť poškodeného ako aj uvedených svedkov.

Charakter a povaha týchto dôkazov, ako aj ďalších dôkazov bližšie rozvedených v napadnutom rozsudku okresného súdu sú nespochybniteľnými dôkazmi, pričom tvoria ucelenú a logicky vzájomne obsahovo korešpondujúcu reťazec dôkazov, na základe ktorých je možné ustáliť nepochybný záver, že skutok sa stal, pričom obžalovaní spoločným konaním proti mal. J. I. použili násilie v úmysle zmocniť sa vecí maloletého, a to finančnej hotovosti najmenej vo výške 2 € a reproduktora JBL. Na základe uvedeného odvolacie námietky obžalovaných vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, tak tieto odvolací súd považoval za irelevantné.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, krajský súd pripomína, že žalovaného trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. d) Trestného zákona (Tr. zák.), formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák., sa dopustí, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spácha na chránenej osobe. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v použití násillia alebo hrozby násillím ako prostriedku na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu poškodeného. Trestný čin je spáchaný násillím, ak páchatel na jeho spáchanie použije fyzické násilie (akékoľvek násilie) proti telesnej integrite inej osoby, alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľstou. Z tohto hľadiska spravidla ide o prekonanie alebo zamedzenie kladenému alebo očakávanému odporu. Násilie musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutého. Nie je podmienkou, aby napadnutý kládol odpor. Násilie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec u seba. Hrozbou bezprostredného násillia je hrozba takým násillím, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli útočníka. Táto hrozba je spravidla vyjadrená výslovne, ale stačí aj konkludentné konanie, ak je z neho a ostatných okolností zrejmé, že násilie sa uskutoční ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli páchatel'a. Chránenou osobou sa podľa § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. rozumie dieťa, podľa § 127 ods. 1 Tr. zák. dieťaťom sa rozumie osoba mladšia ako osemnásť rokov. Podľa § 20 Tr. zák., ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám. O spoločné konanie ide aj vtedy, ak konanie každého zo spolupáchatel'ov je aspoň článkom reťaze, pričom jednotlivé činnosti - články reťaze - smerujú k priamemu vykonaniu trestného činu a len vo svojom celku tvoria jeho skutkový podstatu a pôsobia súčasne. Jedná sa o úmyselný trestný čin (§ 15 Tr. zák.).

Súd prvého stupňa správne po právnej stránke kvalifikoval konanie obžalovaných ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák., pretože obžalovaní 1/ ml. A. B. a 2/ ml. C. D. spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a spáchali taký čin na chránenej osobe – dieťaťi. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný 2/ ml. C. D. fyzicky napadol mal. J. I., keď ho dlaňou opakovane udrhel po tvári a držal ho spredu za obidve ruky v oblasti lakt'ov, a obžalovaný 1/ ml. A. B. mu pritom vzal veci.

Obhajoba obžalovaných okrem iného vyslovila aj názor, že sa jedná o malú závažnosť prejednávaneho skutku. Odvolací súd sa zaoberal otázkou, či sú v danom prípade splnené podmienky aplikácie ustanovenia § 95 ods. 2 Tr. zák., t. j. uplatnenie na vec tzv. materiálny korektív, podľa ktorého prečin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, nie je trestným činom, ak ho spáchal mladistvý a ak je jeho závažnosť malá. Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že materiálny korektív sa však uplatňuje len pri prečinoch, nie pri zločinoch, ako je to v prejednávanom prípade, keďže pri zločinoch podľa Trestného zákona už ide o typovo závažnejšiu kategóriu trestných činov. Z tohto dôvodu preto neprichádza do úvahy postúpenie veci inému orgánu, ktorý by skutok by mal prejednať ako priestupok.

K argumentácii obhajoby oboch obžalovaných, že reproduktor bol 3 dni po skutku nájdený a odovzdaný na mestskej polícii, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť je právne irelevantná, pretože trestný čin je dokonaný vtedy, keď sú naplnené všetky znaky jeho skutkovej podstaty v zákone, vrátane následku, ktorý trestný čin predvída ako dôležitý pre svoju definíciu, to znamená, že prejednávaný trestný čin

bol dokonaný okamžikom požitia násilia a zmocnenia sa vecí poškodeného. Teda dodatočné vrátenie ulúpenej veci nemá vplyv na trestnú zodpovednosť páchatel'ov.

Odvolačný súd v rámci tejto časti dodáva, že odvolacie argumenty obhajoby obžalovaných 1/ ml. A. B. a 2/ ml. C. D. v konfrontácii so závermi súdu prvého stupňa neobstoja ako dostatočné na to, aby presvedčili odvolací súd o nesprávnom či nezákonomnom postupe okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov a v súvislosti s tým vyslovených záverov okresného súdu, že sa stal skutok a že ho spáchali obžalovaní, ktoré konanie naplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže, a tak v konečnom dôsledku spochybnili konečné rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine obžalovaných.

Krajský súd v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj jeho postup, ktorý verdiktu predchádzal, za zákonný, nevykazujúc znaky svojvôle.

Odvolačný súd následne preskúmať výrok o treste u oboch obžalovaných a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu pri obžalovanom 2/ ml. C. D. dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 34 a § 117 Tr. zák., keďže sa dôsledne nevysporiadal so zásadami ukládania trestov, čo malo za následok neprimeranosť uloženého trestu, preto výrok o uloženom treste v časti týkajúcej sa obžalovaného 2/ ml. C. D. zrušil a o treste rozhodol sám.

Čo sa týka výroku o treste týkajúceho sa obžalovaného 1/ ml. A. B., tak jeho v prípade odvolací súd pochybenie nezistil. Okresný súd v jeho prípade nepochybil vo výroku o uloženom treste, pretože prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 a § 117 Tr. zák., na ktoré je povinný prihliadnúť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Obžalovanému za spáchaný trestný čin podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. hrozil trest odňatia slobody na sedem až dvanásť rokov, keďže obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil ako mladistvý (v čase spáchania trestného činu neprekročil osemnásť rok svojho veku § 94 ods. 1 Tr. zák.), tak na základe ustanovenia § 117 ods. 1 Tr. zák. sa trestná sadzba znížila a upravila na dva až šesť rokov. Okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, ktorého výkon podmienene odložil a zároveň obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní troch rokov a súčasne mu uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, tak odvolací súd takto uložený trest považuje za zákonný.

Pokiaľ ide o ukládanie trestu obžalovanému 2/ ml. C. D., odvolací súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu, pričom vychádzal z účelu trestu. Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Podľa § 117 ods. Tr. zák. trestné sadzby odňatia slobody ustanovené v tomto zákone sa u mladistvých znižujú na polovicu; horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky.

Obžalovanému 2/ ml. C. D. bol v danom prípade druh a výmera trestu stanovené zákonným ustanovením § 188 ods. 2 Tr. zák. umožňujúci uložiť mu trest odňatia slobody na sedem až dvanásť rokov. Na základe ustanovenia § 117 ods. Tr. zák. sa trestná sadzba znížila a upravila na dva až šesť rokov. Obžalovanému priťažovalo podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol za trestný čin odsúdený, pričom poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Tr. zák., v prejednávanej príhode neboli dané. Odvolací súd dospel k záveru, že trest ukladaný v uvedenej trestnej sadzbe by bol pre obžalovaného 2/ ml. C. D. neprimerane prísny a plnil by len represívnu funkciu a nie aj výchovnú funkciu. V danom prípade sú totižto splnené podmienky na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 118 ods. 1 Tr. zák.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák., ktoré ustanovuje účel a zásady ukládania trestov. Okrem represívnej a výchovnej funkcie trestu, kladie dôraz na zásadu humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam prípadu a pomerom páchatel'a. Za základnú funkciu trestu je možné považovať represívnu (zabránenie v mozgnej trestnej činnosti), netreba však zabúdať ani na výchovnú funkciu trestu, či už vo vzťahu k páchatel'ovi trestného

činu v podobe individuálnej prevencie, alebo vo vzťahu k ostatným občanom, potenciálnym páchatelom na generálnu prevenciu. Po zhodnotení všetkých skutočností, majú význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel odvolací súd k záveru, že z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie na osobu obžalovaného nie je potrebné vplývať trestom odňatia slobody na základe uvedenej trestnej sadzby, ale účel trestu bude možné dosiahnuť aj trestom odňatia slobody kratšieho trvania, a to vo výmere osemnástich mesiacov. Takto uložený trest odvolací súd vyslovil ako nepodmienečný, keďže neboli splnené podmienky ustanovenia § 49 ods. 1 Tr. zák., pretože obžalovaný sa predmetného skutku dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5T/16/2023 z 04. 04. 2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/73/2023 z 01. 08. 2023, kedy mu bol za zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. e) Tr. zák., formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. a zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., uložený podmienený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky (do 2.8.2025) a v takom prípade podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. súd nemôže páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, opätovne podmienenčne odsúdiť. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa, obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu pre mladistvých. Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania odvolacím súdom obžalovaný už prekročil osemnásť rok svojho veku, preto bolo u neho aplikované ustanovenie § 117 ods. 5 Tr. zák., pričom odvolací súd má za to, že mu je potrebné venovať osobitnú starostlivosť a v ústave na výkon trestu pre mladistvých bude jeho náprava účelnejšie zabezpečená. Odvolací súd na základe podaného odvolania skúmal aj ďalšie možnosti pri ukladaní trestu, ktoré by prichádzali do úvahy. V danom prípade však neboli splnené podmienky na uloženie alternatívneho trestu vzhľadom na osobu obžalovaného, keďže jeho predchádzajúce zjavne nevedlo k dosiahnutiu účelu trestu (§ 117 ods. 2 Tr. zák.).

Uložené tresty u oboch obžalovaných zodpovedajú zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 33a, § 34, § 38 a § 117 Trestného zákona a takéto postih páchatel'ov je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie a takto uložené tresty nie je možné považovať za neprimerané a represívne.

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutia bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.